

blive til Skade for en sund parlamentarisk Udvikling her i Landet.

Maa jeg endelig sige nogle Ord i Anledning af den anden Udtalelse, der er fremsat. I Forbindelse med Omtalen af en aktiv Handelspolitik, som i særlig Grad har fanget Interessen i det høje Ting under Finanslovbehandlingen, er ogsaa mit Navn fremdraget i Debatten, idet man har henvist til en Udtalelse, jeg fremsatte ved Finanslovdebatten forrige Aar, hvor jeg udtalte overfor Norge, der havde spærret for en vigtig Del af vor Landbrugsproduktion, at dette vakte i høj Grad Misstemning i danske Landbrugskredse. Jeg havde for det første — og det var min oprigtige Mening og er det fremdeles — henvist til det nordiske interparlamentariske Samarbejde. Jeg har deltaget i en Del af de nordiske interparlamentariske Møder, og jeg har stadig ment, at man maatte sætte Maalet højere og komme ind paa et Samarbejde ikke blot med Hensyn til de enkelte Ting, vi hidtil havde beskæftiget os med, men ogsaa i rent handelspolitisk Henseende for at prøve, om der ikke kunde opnaas et mere intimt Samarbejde. Det var netop en Anledning af Spærringsforanstaltningerne og de protektionistiske Foranstaltninger fra vore nordlige Naboers Side, at jeg udtalte, at man maatte vide i disse Lande, at for saa vidt man opretholdt dem, medførte det voksende Indignation i vore Landbrugskredse, og det er givet, at dette var Tilfældet paa den Tid; hvor man henvendte sig, var der Indignation over, at man spærrede i Norge og Sverige for vigtige Dele af vor Landbrugsproduktion. Ved den Lejlighed nævnte jeg ogsaa det skrækelige Ord Repressalier. Jeg forklarede det imidlertid, idet jeg i denne Forbindelse mente, at man ikke skulde gribe ind fra Statens Side, men at netop den voksende Indignation i Landbrugskredse kunde medføre — vi maa huske, at vort Landbrug er godt organiseret, og det var det, man hørte tidligt og sent, at man sagde: lige for lige —, at vi maatte forlange, naar vi købte saa meget af den norske Industri, at de ogsaa tog Hensyn til os og købte af os. Jeg mente altsaa ikke, at man skulde gaa til Statens Indgriben, men at man i Landbrugskredse paa Grund af den voksende Indignation kunde gribe til, at man maaske kunde vende sig andre Steder hen for at faa de Varer, vi hidtil havde købt fra den norske Industri. Jeg tror ikke, at der var noget urigtigt fra min Side i at fremsætte disse Udtalelser. De gav

Anledning til en Pressedebat i den norske Presse, idet man maa huske, at der ogsaa var store Dele af det norske Folk, der i højeste Grad misbilligede, at man deroppe kom op paa kolossalt høje Priser og misbilligede, at man stadig spærrede for danske Landbrugsprodukter. Jeg synes, at netop i den Henseende skal vi ikke være bange for at sige vor Mening; selvfølgelig skal vi gøre det paa en hensynsfuld Maade, men for Resten bør vi, enten det er overfor Norge eller Sverige eller andre Stater, sige vor Mening med Hensyn til saadanne Forhold. I Aar er Forholdene netop overfor de Lande meget betydeligt bedret. Vi har ikke faaet Porten paa vid Gab, men vi har faaet Porten paa Klem, og det har haft sin meget store Betydning. Gennem de Oplysninger, Landbrugsministeren har fremsat her, har det vist sig, at det i Øjeblikket er meget betydelige Mængder ogsaa af Kreaturer, der gaar baade til svenske og norske Markeder. Jeg synes, at naar man fra een Side har rejst Spørgsmaalet om en aktiv Handelspolitik, maa man kunne indse, at der maatte lyde Røster fra vor Side, hvor vi skarpt og distinkt maatte fremholde Frihandelens Linie, som vi har vandret ad langt tilbage i Tiden, og som vi ogsaa maa vandre ad ud i Fremtiden. I hele den Debat om den aktive Handelspolitik, der har fundet Sted i disse Dage, er Linierne trukket skarpt op ikke fra een Side, men fra flere forskellige Sider, og naar man trækker skarpe Linier op, saa vanker der undertiden politiske Boksestød baade fra den ene og fra den anden Side, men det synes jeg ikke, man skal tage saa højtideligt (Afbyrdelse af *L. Rasmussen*). Ja, det ærede Medlemmer; men det ærede Medlem afleverer saamænd ogsaa Boksestød, det garanterer jeg for; naar han kommer her op paa Talerstolen, saa ved man aldrig, hvad der kan ske. Nej, det afgørende her er at se paa, hvorledes Landet virkelig ligger, hvad det er, vi særlig maa være agtpaaagivende overfor, og der synes jeg, at det ikke kan siges tidt nok og bestemt nok fra Landbrugets og ogsaa fra andre Erhvervs Side, at man maa vogte sig, saa at man ikke af Hensyn til det, man ønsker at sætte i Scene, kommer til at ødelægge Markeder, som vi maaske med stor Møje og Besvær gennem Aarenes Løb har faaet. Det vilde komme det politiske Parti, som gennemførte noget, der medførte alvorlig Fare for vore Landbrugsprodukter, dyrt at staa. Derfor haa-